

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.637 van 15 september 2026
in de zaak A. 249.067/IX-11.054**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Christophe Vangeel
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sofie Logie en Kaat Van Vlaenderen
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27B
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 1 september 2026, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de interne beroepsinstantie van het toelatingsexamen voor de opleiding tot arts van 25 augustus 2026 waarbij het beroep van verzoekster ongegrond wordt verklaard en de eerder door de examencommissie genomen beslissing om verzoeksters deelname aan het toelatingsexamen voor de opleiding tot arts ongeldig te verklaren, wordt bevestigd.

Tevens vraagt verzoekster “de verwerende partij te bevelen [...] binnen acht dagen na de kennisgeving van het te wijzen arrest een nieuwe beslissing te nemen over het intern beroep van [verzoekster], door een regelmatig samengestelde beroeps[instantie]”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 2 september 2026 werd de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 september 2026, om 14.00 uur.

Staatsraad Jurgen Neuts heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij, advocaat Christophe Vangeel, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaten Sofie Logie en Stefanie Algoet, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Regelgeving en feiten

3.1. De Vlaamse Regering organiseert jaarlijks een toelatingsexamen voor de opleiding tot arts (artikel II.187, § 6, 1° en 3°, van de Codex Hoger Onderwijs en artikel 19 van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 januari 2023 ‘over de organisatie van het toelatingsexamen arts, het toelatingsexamen tandarts en het toelatingsexamen dierenarts’ (“organisatiebesluit”)).

Dat toelatingsexamen beoogt het toetsen van de bekwaamheid van de studenten om een geneeskundige opleiding met succes af te ronden. Een gunstige rangschikking op grond van dit examen geldt als een “bijkomende toelatingsvoorwaarde” voor inschrijving in een bacheloropleiding in het studiegebied Geneeskunde (artikel II.187, § 1, van de Codex Hoger Onderwijs).

Het examen bestaat uit twee onderdelen: vooreerst een onderdeel ‘wetenschappelijke kennis en inzicht in de vakken biologie, fysica, chemie en wiskunde’ (“KIW”) en voorts een onderdeel ‘generieke competenties die aansluiten bij themata uit de beroepspraktijk van artsen’ (“GC”) (artikel II.187, § 5, eerste lid, van de Codex Hoger Onderwijs en artikel 22, eerste lid, van het organisatiebesluit).

Het examen is vergelijkend van aard. De kandidaten die ten minste de helft van de bepaalde punten behalen op alle onderdelen van het examen zijn geslaagd. De geslaagde kandidaten worden gerangschikt in volgorde van de behaalde numerieke score. De geslaagde kandidaten met de hoogste behaalde scores worden gunstig gerangschikt, rekening houdend met het vooropgestelde quotum, dat thans 1878 bedraagt (artikel 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 mei 2026 ‘tot vastlegging van het startquotum voor de opleiding geneeskunde en voor de opleiding tandheelkunde’). Is het aantal geslaagde kandidaten hoger dan het vooropgestelde quotum, dan wordt een cesuur getrokken. Dit gebeurt principieel tussen de kandidaten met een verschillend examenresultaat (artikel II.187, §§ 3 en 4, van de Codex Hoger Onderwijs).

Alle vragen van het toelatingsexamen zijn meerkeuzevragen met vier antwoordmogelijkheden per vraag. Slechts één antwoordmogelijkheid per vraag is juist. Een juist antwoord levert positieve punten op, een fout antwoord levert negatieve punten op en geen antwoord levert nul punten op (artikel 27, vierde lid, 1° en 2°, van het organisatiebesluit).

3.2. Nadere voorschriften met betrekking tot het toelatingsexamen georganiseerd in 2026 zijn door de examencommissie vastgesteld in het ‘Werkingreglement en examenreglement toelatingsexamens arts, tandarts en dierenarts 2026’ (“WER”).

Luidens artikel 27 van het WER bestaat het examenonderdeel GC uit twee toetsen: ‘EMCO’ en ‘VAARDIG’.

‘EMCO’ staat voor “Empathie en Communicatie”. Deze proef toetst “de intrinsieke empathie en communicatie van de deelnemers”.

‘VAARDIG’ staat voor “Verbinden, AnAlyseren, ReDeneren in InteGreren”. De kandidaten krijgen “vragen over een korte wetenschappelijke tekst met bijhorende figuren over een gezondheidsthema”.

3.3. Verzoekster neemt op 2 juli 2026 deel aan het toelatingsexamen voor de opleiding tot arts.

Over verzoeksters deelname wordt na het eerste examenonderdeel, dat eindigt om 13u15, een ‘proces-verbaal vaststelling van een onregelmatigheid’ opgesteld. Daarin verklaart verzoekster:

“Toen ik klaar was met het eerste deel van het examen, stak ik mijn hand op en kwam een toezichter mij helpen. De toezichter hielp me welke bladeren ik moest meenemen naar buiten en gaf me een bundel mee. In het naar buiten gaan zag ik dat ze me niet alleen de uitnodigingsbrief en ID meegaf, maar ook mijn werkbundel en mijn antwoordenblad. Ik had dit eerst niet opgemerkt door de stress, maar later besepte ik dat dit een fout moest zijn. Ik heb in de tussentijd ook zeker niets aangepast, dat beloof ik, en ik ben meteen terug naar de zaal gegaan.”

De zoneverantwoordelijke bevestigt dat “[b]undel + uitnodigingsbrief [...] aan [haar] [werden] afgegeven door kandidaat om 14u”.

3.4. Op 3 juli 2026 stuurt verzoekster het volgende e-mailbericht aan de examencommissie:

“Gisteren, 2 juli, heeft zich bij de afronding van het eerste deel van mijn toelatingsexamen voor arts een incident voorgedaan waarbij ik per ongeluk mijn antwoordenblad en werkbundel mee naar buiten heb genomen. Ik heb dit onmiddellijk ter plaatse gemeld, waarna er direct een korte verklaring van mij en de betrokken toezichtster is afgenomen door uw medewerkers. Vanwege de extreme stress en paniek op dat moment was mijn mondelinge verklaring zeer bondig. Via deze e-mail wens ik mijn schriftelijke, gedetailleerde verklaring te bezorgen, met het uitdrukkelijke verzoek deze toe te voegen aan mijn officiële incidentendossier.

Graag schets ik wat er is gebeurd:

Na het beëindigen van het examen rond 13.15 stak ik mijn hand op. De toezichtster kwam bij mij, nam zeer gehaast een deel van mijn papieren op een stapel samen en overhandigde deze aan mij met de mededeling dat ik dit moest meenemen. Omdat het examen vorig jaar digitaal was (toen de werkbundel mocht worden meegenomen) en door de grote haast, interpreteerde ik deze instructie verkeerd. Ik dacht dat het antwoordenblad op tafel was achtergebleven en dat ik enkel mijn uitnodiging en werkbundel vasthad.

Rond 13:40 uur tijdens de pauze opende ik mijn tas om mijn lunch te nemen. Toen ik het antwoordenblad in mijn tas zag zitten, raakte ik in paniek en ben ik onmiddellijk naar een toezichtster buiten de zaal gelopen om het voorval te melden. Zij heeft mij onmiddellijk doorverwezen naar mijn oorspronkelijke examenzaal. Daar heb ik het incident direct gemeld aan de aanwezige toezichtster, mijn documenten overgedragen en een verklaring afgelegd.”

3.5. Op 9 juli 2026 beslist de examencommissie om de deelname van verzoekster aan het toelatingsexamen voor de opleiding tot arts van 2 juli 2026 ongeldig te verklaren, zodat zij niet in aanmerking komt voor rangschikking voor dat toelatingsexamen. In de brief waarmee die beslissing aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, wordt gemotiveerd wat volgt:

“Tijdens het toelatingsexamen arts van 2 juli 2026 werd een proces-verbaal (PV) van onregelmatigheid opgesteld met betrekking tot uw deelname. U hebt de examenruimte verlaten met uw antwoordenblad. Dit antwoordenblad werd pas om 14.00 uur terugbezorgd.

U kon bij het opstellen van het PV een schriftelijke verklaring afleggen met uw versie van de feiten, en werd achteraf via mail uitgenodigd om gehoord te worden. U kon ervoor kiezen om een bijkomende schriftelijke verklaring af te leggen, of om mondeling gehoord te worden door de

examencommissie op 9 juli 2026. U hebt gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een bijkomende schriftelijke verklaring af te leggen.

De examencommissie heeft zich bijkomend geïnformeerd bij een toezichter van het toelatingsexamen, die volgende verklaring heeft afgelegd: 'Ik was in de examenruimte nog bezig met het finaliseren van papierwerk, toen een toezichter samen met een deelnemer naar me toekwam. Het was ongeveer 14 uur. Ze zei dat ze niet doorhad dat ze moest afgeven, en heeft toen pas haar examenboek en antwoordformulier afgegeven. Ik heb haar laten weten dat we hiervoor een PV zouden moeten invullen en we hebben dit toen samen gedaan.'

De examencommissie heeft integraal kennisgenomen van alle stukken in het dossier en formuleert hiernavolgende beschouwingen.

Na afloop van het examen hebt u de examenruimte verlaten zonder uw examenmateriaal af te geven aan de toezichthouders.

Door de examenruimte te verlaten terwijl uw deelname aan het examen nog niet op reglementaire wijze was beëindigd, hebt u zich onttrokken aan het toezicht waaronder het examen dient te worden afgelegd.

De examencommissie stelt vast dat hierdoor niet langer kan worden gewaarborgd dat het examen werd afgelegd binnen de voorziene tijdsduur en onder dezelfde voorwaarden als die welke gelden voor de andere deelnemers. Deze handelwijze brengt de integriteit en controleerbaarheid van het examenproces in het gedrang en kan afbreuk doen aan het correcte oordeel over de kennis, het inzicht en de vaardigheden van de kandidaat.

De examencommissie stelt vast dat niet meer kan worden gecontroleerd of na het verstrijken van de voorziene examenduur nog wijzigingen aan de examenantwoorden mogelijk waren. Daardoor kan niet langer worden gewaarborgd dat alle kandidaten onder gelijke examenomstandigheden werden beoordeeld.

De examencommissie beschouwt dit dan ook als een onregelmatigheid in de zin van artikel 42 van het Werkings- en examenreglement 2026.

Gelet op de ernst van de vastgestelde onregelmatigheid beslist de examencommissie om uw deelname aan het toelatingsexamen ongeldig te verklaren."

Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de interne beroepsinstantie van het toelatingsexamen arts ("beroepsinstantie").

3.6. Op 25 augustus 2026 beslist de beroepsinstantie dat verzoeksters beroep ongegrond is en bevestigt zij de eerder door de examencommissie genomen beslissing. Dit is de bestreden beslissing. Ze is als volgt gemotiveerd:

“Middel 1

U stelt dat er een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging heeft plaatsgevonden bij het nemen van de beslissing tot vernietiging van uw deelname door de Examencommissie.

U werd op dinsdag 7 juli 2026 om 10.53 uur via mail uitgenodigd om gehoord te worden naar aanleiding van de vastgestelde onregelmatigheid. U werd geïnformeerd dat u kon kiezen om een bijkomende schriftelijke verklaring af te leggen (naast de verklaring op het PV zelf) of mondeling gehoord te worden door de Examencommissie op donderdag 9 juli 2026.

De Interne Beroepsinstantie erkent dat dit een korte termijn was, maar verwijst naar de context waarin de Examencommissie te werk moest gaan. Het toelatingsexamen arts vond plaats op 2 juli 2026, waarna op 3 en 4 juli de toelatingsexamens tandarts en dierenarts plaatsvonden. De facto kon de verwerking van het toelatingsexamen arts dus pas beginnen op de eerstvolgende werkdag, zijnde maandag 6 juli 2026. Om tijdig de examenresultaten bekend te kunnen maken, moest de beraadslagingsvergadering ten laatste op donderdag 9 juli 2026 plaatsvinden. Het is dus niet onredelijk dat u op dinsdag 7 juli uitgenodigd werd om gehoord te worden, toen er nog maar één werkdag verwerking was verstreken, en dat deze hoorzitting plaatsvond op donderdag 9 juli 2026. De Interne Beroepsinstantie stipt ook aan dat u toen geen melding hebt gemaakt van een te korte termijn waardoor u zich niet zou kunnen vrijmaken of geen adequaat antwoord kon voorbereiden, noch heeft u op dat ogenblik aangegeven dat u inzage wou in de stukken. Tijdens de hoorzitting kon alleszins ook inzage gebeuren indien u dit had gewenst.

Daarnaast verwijst de Interne Beroepsinstantie opnieuw naar de opmaak van het proces-verbaal waarbij u uw versie van de feiten en verdediging reeds kon toelichten.

Zo er al in de context van de procedure rond de vaststelling van een onregelmatigheid niet zou voldaan zijn aan het hoorrecht en de rechten van de verdediging door de Examencommissie zelf, dan is dit euvel rechtgezet in de context van de beroepsprocedure. U hebt inzage gekregen in het volledige beroepsdossier op 13 augustus en de Interne Beroepsinstantie heeft u gehoord op 18 augustus en heeft daarbij kennis genomen van al uw mogelijke opmerkingen en bezwaren.

Het eerste middel is ongegrond.

Middel 2

U stelt dat er een schending van de materiële en formele motiveringsplicht heeft plaatsgevonden door onjuiste en onderling tegenstrijdige vaststellingen en door geen antwoord te geven op het essentieel verweermiddel.

U stelt dat op de beslissing staat dat de onregelmatigheid werd vastgesteld om 15.16 uur, terwijl verderop staat dat het antwoordblad om 14.00 uur werd terugbezorgd en de toezichter verklaart dat het ‘ongeveer 14 uur’ was. Dit volgt uit het feit dat de toezichter pas om 15.16 uur een verklaring aflegde, waardoor het PV op dat tijdstip gedateerd is.

U stelt dat het verwijt in de beslissing onnauwkeurig is, namelijk dat u de examenruimte hebt verlaten ‘zonder uw examenmateriaal af te geven aan

de toezichthouders' en dat uw deelname 'nog niet op reglementaire wijze was beëindigd', zodat u zich zou hebben 'onttrokken aan het toezicht'. U stelt dat dit onnauwkeurig is omdat het onderdeel KIW reeds beëindigd was en het werkings- en examenreglement 2026 (WER) geen verplichting kent om het examenmateriaal 'af te geven aan de toezichthouders' en enkel verbiedt om het materiaal 'mee naar huis te nemen' en u dat niet hebt gedaan.

Het artikel 37 § 1 dat u aanhaalt stelt inderdaad geen expliciete verplichting om het examenmateriaal 'af te geven aan de toezichthouders', maar wel dat de deelnemers de opgesomde voorwerpen moeten 'laten liggen in de examenruimte'. Zowel het werkboek van de examenvragen als het antwoordformulier worden hierin expliciet aangehaald. U hebt dus een overtreding van het WER begaan door deze voorwerpen mee te nemen buiten de examenruimte, los van de vraag of u ze naar huis hebt meegenomen of niet.

Uw deelname was ook nog niet op reglementaire wijze beëindigd, aangezien u uw documenten niet hebt afgegeven. Dat dit verplicht was staat buiten kijf en van een redelijk en zorgvuldig deelnemer kan verwacht worden dat hij of zij nagaat of zijn of haar antwoordformulier aan de organisatie werd overgedragen. De manier waarop moest worden afgegeven werd duidelijk gecommuniceerd via de mondelinge instructies voor het examen, de schriftelijke instructies op de tafel van de deelnemer en de schermen, die u volgens artikel 35 § 2 zelf verantwoordelijk bent om op te volgen.

U stelt dat de Examencommissie geen antwoord gaf op het essentiële verweermiddel, met name dat het antwoordblad u door de zaaltoezichtster zelf in handen werd gegeven met de instructie dat u dit moest meenemen. De betrokken toezichter kon niet tijdig gecontacteerd worden, dus in die omstandigheden volgt de Interne beroepsinstantie uw versie van de feiten wat dit betreft. De Interne Beroepsinstantie is echter van mening dat dit niet relevant is voor de beoordeling van de onregelmatigheid.

In zoverre de toezichter inderdaad heeft gezegd dat u dit moest meenemen, vindt de Interne Beroepsinstantie daarin geen instructie terug dat daarmee bedoeld werd dat u de documenten moest meenemen naar de lockerruimte. Integendeel komt het aan de Interne Beroepsinstantie veel aannemelijker toe dat de toezichter bedoelde dat u dit moest meenemen naar voren naar de tafel van de blokverantwoordelijke, overeenkomstig de instructies voor het afgeven. Dat u dit interpreteerde als meenemen naar de lockerruimte, kan niet worden toegeschreven aan wat de toezichter u zou gezegd hebben. Bij alle andere deelnemers was het duidelijk dat zij met hun formulieren naar een bepaalde locatie in de zaal moesten gaan. Om dit overhandigen in een grote groep deelnemers zo efficiënt mogelijk te organiseren, gingen de toezichters langs de deelnemers om duidelijk te maken met welke documenten zij dan naar de indienlocatie moesten gaan. Dat de toezichter zoals door u aangehaald zou gezegd hebben dat u met het bundel documenten moest vertrekken, betekende duidelijk dat u – net als alle andere deelnemers in uw omgeving – naar die indienlocatie moest gaan en niet dat u hiermee rechtstreeks de examenruimte mocht verlaten. Van een

normaal zorgvuldig deelnemer kan verwacht worden dat hij de nodige aandacht heeft voor het vervullen van alle formaliteiten die bij het afleggen van een examen aan bod komen.

De reglementering ter zake en waarvan u kennis moest hebben, maakte zoals hierboven uiteengezet duidelijk dat geen examendocumenten andere dan de uitnodigingsbrief van de deelnemer de examenruimte mochten verlaten. Enkel de uitnodigingsbrief werd bij het inzamelpunt overgelaten aan de deelnemers; omdat dat het enige document was dat zij nodig hadden om bij het verlaten van de examenruimte hun lockers te kunnen openen met de bijhorende code. Er kan omwille van de duidelijke instructies en omwille van de duidelijke wandelwijze van andere deelnemers geen onduidelijkheid over hebben bestaan dat deelnemers zomaar met alle documenten rechtstreeks naar buiten zouden mogen wandelen.

Het tweede middel is ongegrond.

Middel 3

U stelt dat er een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de onderzoeksplicht heeft plaatsgevonden doordat de Examencommissie geen maatregelen heeft genomen om na te gaan of u na het verstrijken van de examenduur nog wijzigingen aan de examenantwoorden heeft gedaan. U stelt dat het antwoordblad bewijst dat er geen aanpassingen werden doorgevoerd.

Het argument van de Examencommissie, dat de Interne Beroepsinstantie ook volgt, is dat er vanaf het moment van vertrekken uit de examenruimte de mogelijkheid was om aanpassingen te doen aan het antwoordblad en het antwoordblad dus automatisch als niet-valide moet worden beschouwd. Door het onzorgvuldige gedrag dat u stelde door de examenruimte te verlaten met uw [antwoordformulier] heeft u het vormen van een juist oordeel over het door u afgelegde examen onmogelijk gemaakt. Noch de examencommissie, noch de Interne Beroepsinstantie kan immers reconstrueren wat er tussen het verlaten van de examenruimte en het terugbrengen van het antwoordformulier gebeurd is. Bij het vaststellen van een onregelmatigheid is niet noodzakelijk dat er ook effectief bewijs geleverd wordt van het aanpassen van de vragen na de examentijd.

U voert aan dat u geen pen had in de lockerruimte en dus geen antwoorden kon aanduiden, maar dat is niet controleerbaar. Ook het niet-gebruik van correctiestickers bewijst niet dat u achteraf geen antwoorden zou hebben aangeduid, aangezien het in theorie mogelijk is dat het antwoordblad blanco was bij het verlaten van de examenruimte en deze antwoorden dan pas werden aangeduid. Noch de telefoongesprekken noch de verklaring van uw moeder bewijzen dat u geen antwoorden hebt aangepast, aangezien het tegelijkertijd mogelijk is om een antwoordblad in te vullen. Ook de vergelijking tussen het aantal ingekleurde bolletjes en de verklaring van uw moeder dat u 28 vragen had beantwoord is onvoldoende sluitend: u kon bolletjes gekleurd hebben voor u dit tegen uw moeder zei, en/of de verklaring van uw moeder kan incorrect zijn. Ook de registratie van de lockers is irrelevant: het openen en sluiten van een locker bewijst niet dat u

geen aantekeningen hebt gemaakt op het antwoordblad. Er bestaan tevens geen camerabeelden van de locker- of examenruimte, temeer dit niet toegelaten zou zijn zonder de toestemming van de deelnemers.

Als later het antwoordblad wordt ingediend, met welkdanige verklaringen dan ook over wat er al of niet hiermee in tussentijd kan mee zijn gebeurd, kan enkel vastgesteld worden dat het relevante examendocument niet op het moment van het beëindigen van het examen is ingediend. De Interne Beroepsinstantie moet terecht vaststellen dat er dan geen rechtmatige beoordeling van een geldig antwoordblad kan plaatsvinden, zonder zo ver te moeten gaan dit te kwalificeren als een intentionele poging om te frauderen met het examendocument zelf. Er is effectief ook niet vastgesteld en kan ook niet vastgesteld worden dat uw [cliënt] moedwillig een gewijzigd document heeft ingediend, maar dit is – zoals ten overvloede uiteengezet – niet relevant om vast te stellen dat op het ogenblik dat een examendocument moest worden ingediend dit niet heeft plaatsgevonden en dus een adequate beoordeling van kennen en kunnen onmogelijk werd gemaakt.

De Interne Beroepsinstantie wenst nogmaals te benadrukken dat zij niet beweert dat u aanpassingen hebt doorgevoerd aan het antwoordblad, maar louter dat dit in theorie mogelijk was en het antwoordblad dus niet als valide kan worden beschouwd.

Het derde middel is ongegrond.

Middel 4

U stelt dat er een materiële grondslag ontbreekt voor de kwalificatie van uw gedrag als een onregelmatigheid.

Een onregelmatigheid wordt in artikel 42 van het WER op twee manieren gekwalificeerd:

(1) Elk gedrag van een deelnemer in het kader van een toelatingsexamen, waardoor die deelnemer het vormen van een juist oordeel over zijn kennis, inzicht of vaardigheden of de kennis, inzicht of vaardigheden van andere deelnemers volledig of gedeeltelijk onmogelijk maakt of poogt te maken;
en/of

(2) Elk gedrag dat strijdig is met het WER.

In casu is er aan beide kwalificaties voldaan.

Door uw gedrag, met name het vertrekken zonder af te geven, werd het onmogelijk om een juist oordeel over uw kennis, inzicht of vaardigheden te maken. Dit omdat het vertrekken zonder afgeven ervoor zorgt dat er geen reglementair antwoordblad is waarmee rekening kan gehouden worden. Door het vertrekken uit de examenruimte en zich onttrekken aan het toezicht werd het mogelijk wijzigingen aan te brengen aan het antwoordblad, waardoor het antwoordblad niet meer valide is en er geen rekening mee kan gehouden worden bij de bepaling van de examenresultaten.

Artikel 37, § 1 stelt dat de organisator onder meer ‘Het werkboek met examenvragen’ en ‘het antwoordformulier’ voorziet voor elke deelnemer, en ‘Deelnemers dienen deze voorwerpen na het toelatingsexamen te laten liggen in de examenruimte’. U hebt dit niet gedaan door deze voorwerpen

mee te nemen naar de lockerruimte, wat een gedrag is dat strijdig is met het WER.

Een onregelmatigheid behoeft niet noodzakelijk een intentioneel element, noch wil de Interne Beroepsinstantie beweren dat u van kwaadaardige wil was. Dit neemt echter niet weg dat uw gedrag een onregelmatigheid vormt. Het vierde middel is ongegrond.

Middel 5

U stelt dat er een schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht heeft plaatsgevonden bij de sanctiekeuze. U stelt dat het ontbreken van individuele beraadslagingsstukken deze stelling verder ondersteunt.

De Interne Beroepsinstantie kan inderdaad geen extra stukken hieromtrent ter beschikking stellen bij de inzage, omdat er geen schriftelijke stukken bestaan die de volledige bespreking van de Examencommissie capteren. Dit is geen verplichting en betekent tegelijkertijd ook niet dat er geen grondslag of motivering aan de basis van de beslissing is. De motivering voor de beslissing is namelijk duidelijk uiteengezet in de beslissing van de Examencommissie, en verder aangevuld in deze beslissing door de Interne Beroepsinstantie.

De sanctiemotivering beperkt zich niet tot de ene zinsnede 'Gelet op de ernst van de onregelmatigheid', maar moet gelezen worden in samenhang met de volledige beslissing. Zoals hierboven gesteld heeft uw gedrag de beoordeling van uw antwoordblad onmogelijk gemaakt en kan hier dus geen rekening mee gehouden worden. Ook daarom moest de deelname vernietigd worden. Ook de vaststelling dat u spontaan uw antwoordblad bent gaan afgeven spreekt dit niet tegen. Met het antwoord op de voorafgaande middelen is afdoende beantwoord dat het vertrekken uit de examenruimte zonder af te geven en dus de nalatigheid om op een adequate wijze de examendocumenten in te leveren voldoende redelijk en evenredig kan leiden tot de ongeldigheid van het examen.

De Interne Beroepsinstantie bevestigt de beslissingen van de Examencommissie als redelijk, evenredig en afdoende gemotiveerd.

Het vijfde middel is ongegrond.

Middel 6

U stelt dat het materiële feit toe te rekenen is aan de organisator en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel van de afname.

De organisatie van een examen voor een dermate grote groep maakt het organisatorisch onmogelijk dat toezichters individueel zouden nagaan of elke deelnemer wel alle relevante documenten heeft afgegeven nog voor zij de examenruimte verlaten. Het behoort in eerste instantie aan de deelnemer om ervoor zorg te dragen dat die voor het verlaten van de examenruimte alle relevante documenten heeft afgegeven volgens de instructies. De instructies zijn zoals eerder uiteengezet duidelijk genoeg kenbaar gemaakt op diverse wijzen. Zoals eerder uiteengezet, is de Interne Beroepsinstantie van mening dat alle nodige informatie voorhanden was om met de examenbladen zich niet rechtstreeks naar buiten te begeven, maar deze te gaan afgeven aan het inzamelpunt. De richtlijnen die door de toezichter hieromtrent werden gegeven konden, in samenhang met de wijze waarop

alle andere deelnemers aan het examen zich wel naar het correcte inzamelpunt begaven, niet anders geïnterpreteerd worden. Dat u dit wel hebt gedaan, is niet te wijten aan een onzorgvuldigheid van de organisatie, maar aan uw eigen onzorgvuldigheid.

Het zesde middel is ongegrond.

Middel 7

In uw hoorzitting voerde u ook nog aan dat u de instructies niet kon lezen doordat u pas vlak voor de start van het examen plaats hebt kunnen nemen. Deelnemers konden de examensite betreden vanaf 8.00 uur, en konden de examenruimte vanaf 9.00 uur betreden, ruim drie kwartier voor de start van het examen. Het was de verantwoordelijkheid van de deelnemers om zelf op tijd aan te komen en vervolgens tijdig de examenruimte te betreden. De registratie van de aanwezigheden aan de ingang van de examensite werd bijkomend nog opgevraagd naar aanleiding van dit extra argument, en hieruit blijkt dat u reeds om 8.35 uur aanwezig was op de examensite. Het is dus volledig aan uzelf te wijten dat u niet tijdig hebt plaatsgenomen in de examenruimte [en] onvoldoende tijd had om de instructies te kunnen lezen voor de start van het toelatingsexamen. Deze onzorgvuldigheid van uw kant kan dan ook niet verweten worden aan de organisatie.

Het zevende middel is ongegrond.

Middel 8

In uw hoorzitting stipte u nog aan dat het voor u onduidelijk was hoe u moest afgeven en er geen enkel signaal was dat u afweek van de procedure. Zoals reeds uiteengezet in de vorige middelen, was op meerdere momenten en plaatsen de procedure voor het afgeven gecommuniceerd. Daarnaast kon dit ook afgeleid worden uit het gedrag van de andere deelnemers, die ook op deze manier moesten afgeven.

Het achtste middel is ongegrond.

Middel 9

U stelt ondergeschikt dat er een schending van art. 43 § 2 van het WER plaatsvond door de notulering van uw versie van de feiten tussen de twee delen van het toelatingsexamen in plaats van ‘na het toelatingsexamen’.

De Interne Beroepsinstantie acht dit feit niet relevant in de context van deze discussie omdat de argumentatie wordt ontwikkeld in het licht van de impact die dit zou kunnen hebben gehad op het namiddagexamen Generieke Competenties, terwijl de voorliggende discussie enkel betrekking heeft op de rechtsgeldigheid van het antwoordblad van KIW.

Het negende middel ontbreekt belang.”

IV. Herinnering aan de voorwaarden voor het bevelen van een schorsing of een andere voorlopige maatregel

4. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging of tot het bevelen van een andere voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts

worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord. Overeenkomstig paragraaf 5 van datzelfde artikel wordt de zaak behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid en derhalve binnen een termijn van vijftien dagen of minder, wanneer zulks in het opschrift wordt vermeld.

V. Spoedeisendheid en uiterst dringende noodzakelijkheid

5. De spoedeisendheid is aangetoond, net zoals terecht beroep werd gedaan op de uiterst dringende noodzakelijkheid. De verwerende partij betwist zulks overigens niet.

VI. Ernstige middelen

6. In haar verzoekschrift voert verzoekster vijf middelen aan. Ter terechtzitting doet zij afstand van het vijfde middel.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7. Een eerste middel is geput uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, “de onderzoeksplicht”, de materiële motiveringsplicht, “de op het bestuur rustende bewijslast” en het vermoeden van onschuld (artikel 6, lid 2, EVRM), gelezen in samenhang met artikel 30 van het organisatiebesluit.

Verzoekster voert aan dat de examencommissie en de beroepsinstantie bij de vaststelling van een onregelmatigheid en de daaraan verbonden straf, over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikken, die

de Raad van State “marginaal” toetst. Die marginale toetsing sluit volgens haar “de controle van de feitelijke grondslag” niet uit. De bewijslast van het tuchtfeit rust bij het bestuur. Een tuchtfeit kan maar voor bewezen worden gehouden wanneer voldoende gegevens voorhanden zijn om naar recht en redelijkheid te mogen aannemen dat het feit werd gepleegd; een louter hypothetische, theoretische mogelijkheid volstaat volgens verzoekster niet. Dat vloeit tevens voort uit het vermoeden van onschuld.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing niet steunt op een vastgesteld feit, maar op een hypothese. De beroepsinstantie erkent dat, naar verzoeksters oordeel, zelf. Op die manier wordt een theoretische mogelijkheid tot vaststaand tuchtfeit verheven en wordt de bewijslast omgekeerd: niet het bestuur bewijst dat er iets is gebeurd, maar de kandidaat moet bewijzen dat er niets is gebeurd. Dat acht verzoekster onverzoenbaar met de bewijslast en het vermoeden van onschuld.

Bovendien is de premisse feitelijk onjuist, doet verzoekster voorts gelden. Het determinerende bewijsstuk – het antwoordblad voor het examenonderdeel KIW – is neergelegd in het administratief dossier en “objectief controleerbaar”. De beroepsinstantie heeft echter geen controle verricht en heeft elk ontlastend element met een veronderstelling – in plaats van met een onderzoek – verworpen. Dat het aantal ingekleurde bolletjes overeenstemt met de mededeling die verzoekster aan haar moeder deed, wuift de beroepsinstantie weg met een “hypothetische tegenwerping die niet werd onderzocht”. Verschillende vragen heeft verzoekster open gelaten. Die vragen zouden ingevuld zijn, mocht zij haar antwoordblad hebben vervolledigd. Het argument in verband met de niet-gebruikte correctiestickers overtuigt verzoekster evenmin. Zij wijst nog erop dat de op haar antwoordblad gebruikte inkt “vergelijkbaar [is] met de verstrekte balpen”. Het bestuur dat nalaat te verifiëren wat met deze gegevens voorhanden is, schendt de onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht. Met verwijzing naar ’s Raads arrest nr. 264.655 van 24 oktober 2025, stelt verzoekster dat te dezen de situatie “nog sprekender” is: er is een antwoordblad dat “fysiek en blijvend” kan worden

onderzocht op het aantal antwoorden, de afwezigheid van wijzigingen en de gebruikte inkt.

De verwerende partij kan zich niet beroepen op het vermoeden van deskundigheid van de examencommissie, vindt verzoekster. Dat vermoeden betreft de inhoudelijke, wetenschappelijke beoordeling van de examenvragen en de juistheid van de antwoorden, maar niet de feitelijke vaststelling van een tuchtfout. In dat laatste geval draagt het bestuur de bewijslast.

De eventuele tegenwerping van de verwerende partij dat de Raad van State slechts marginaal toetst en niet in de plaats treedt van de beroepsinstantie, noemt verzoekster juist “wat de opportuniteit en de wetenschappelijke beoordeling betreft”, maar dit middel niet raakt. Het middel handelt, zo besluit zij, over de feitelijke grondslag en de bewijslast en de Raad van State gaat ook binnen zijn marginale toetsingsbevoegdheid na of de ten laste gelegde feiten voor vaststaande mochten worden gehouden. Deze straf, die op een louter hypothetische mogelijkheid steunt, doorstaat die toets niet, aldus nog verzoekster.

Beoordeling

8. In haar beslissing van 9 juli 2026 heeft de examencommissie aangegeven dat er in verzoeksters zaak sprake is van een “onregelmatigheid in de zin van artikel 42 van het WER”.

Ook de bestreden beslissing gaat ervan uit dat verzoekster tijdens het toelatingsexamen voor de opleiding tot arts, een onregelmatigheid in de zin van de voormelde bepaling heeft begaan.

9. Artikel 42, eerste lid, van het WER bepaalt:

“Ten aanzien van deelnemers die (een poging tot) een onregelmatigheid begaan of begaan hebben, kunnen sancties genomen worden zoals opgesomd in artikel 45. Elk gedrag van een deelnemer in het kader van een

toelatingsexamen, waardoor die deelnemer het vormen van een juist oordeel over zijn kennis, inzicht of vaardigheden of de kennis, inzicht of vaardigheden van andere deelnemers volledig of gedeeltelijk onmogelijk maakt of poogt te maken, en/of elk gedrag dat strijdig is met dit werkings- en examenreglement, is een onregelmatigheid.”

10. Anders dan verzoekster het ziet, lijkt haar in de bestreden beslissing niet ten laste te worden gelegd dat zij haar antwoordblad van het examenonderdeel KIW heeft aangepast – en dus vervalst – maar wel dat zij dat blad buiten de examenruimte heeft gebracht en pas 45 minuten na afloop van dat examenonderdeel heeft ingeleverd.

Aldus lijkt verzoekster zélf uit te gaan van een verkeerde premisse – wat zij precies de beroepsinstantie verwijt.

11. Dat zij haar antwoordblad niet heeft afgegeven vóór het verlaten van de examenruimte om 13.15 uur en pas omstreeks 14.00 uur heeft ingeleverd, wordt door verzoekster *prima facie* niet betwist. Integendeel, zij lijkt dat in haar verklaringen van 2 en 3 juli 2026 uitdrukkelijk te bevestigen.

12. Een dergelijke handelwijze is op het eerste gezicht wel degelijk te beschouwen als een “gedrag [...] in het kader van het toelatingsexamen, waardoor die deelnemer het vormen van een juist oordeel over zijn kennis, inzicht of vaardigheden [...] onmogelijk maakt”. Immers, door een antwoordblad buiten de “steriele” omgeving van een examenlokaal te brengen, lijkt de examinerator niet langer de absolute zekerheid te hebben dat wat op het antwoordblad is aangebracht een correcte weerspiegeling is van de kennis en het inzicht van de deelnemer. De organisatie van het toelatingsexamen is, zo wordt in de huidige stand van de rechtspleging aangenomen, precies erop gericht zodanige omstandigheden te creëren dat absolute zekerheid kan worden gegarandeerd. Zo bepaalt, bijvoorbeeld, artikel 31, § 2, van het WER dat deelnemers die de examenruimte verlaten tijdens het examen, het betrokken examenonderdeel niet meer kunnen herstarten of voortzetten; deelnemers die de examensite verlaten tijdens de middagpauze of tijdens het examen, worden niet meer toegelaten op de site en kunnen niet meer

deelnemen aan het toelatingsexamen. Van deelnemers die geen geldig identiteitsbewijs bij hebben, wordt een foto genomen; van hen wordt tevens verwacht dat ze op een aangegeven dag aanmelden met hun identiteitsbewijs waarvan de foto vergeleken wordt met de foto die op de dag van het toelatingsexamen werd genomen – in geval van niet-aanmelding op de afgesproken dag of niet-overeenstemming van de foto's wordt het examen van de betrokken deelnemer nietig verklaard (artikel 32, § 2, van het WER). Deelnemers die weigeren zich te identificeren of deel te nemen aan controles op onregelmatigheden, moeten de examenruimte onmiddellijk verlaten en mogen niet meer deelnemen aan het toelatingsexamen (artikel 34, § 2, van het WER). Daarom ook wordt door de organisator van het toelatingsexamen zelf een aantal voorwerpen voorzien (bv. het werkboek met examenvragen, het antwoordformulier, de informatiebundel, correctiestickers, een balpen, een markeerstift, een eenvoudig rekentoestel, oordoppen), die na het toelatingsexamen in de examenruimte moeten blijven (artikel 37, § 1, van het WER). Eveneens is bepaald wat op de examentafel van de deelnemer mag liggen – benevens de voorwerpen die door de organisator zijn voorzien (artikel 37, § 2, van het WER); andere voorwerpen mogen niet worden meegenomen in de examenruimte (artikel 37, § 4, van het WER).

Verzoeksters tegenwerpen dat “[h]et aantal ingekleurde bolletjes [overeenstemt] met de mededeling die verzoekster reeds om 13.17 uur aan haar moeder deed”, “[v]erscheidene vragen [...] blanco [bleven]” en “de op het blad gebruikte inkt vergelijkbaar [is] met de verstrekte balpen”, doen aan wat voorafgaat, zo lijkt, geen afbreuk. De voormelde absolute zekerheid lijkt immers niet langer gegarandeerd en verzoekster mag op het eerste gezicht niet verwachten dat de beroepsinstantie die als teruggekeerd beschouwd door – eenzijdige – verklaringen van verzoekster over een telefoongesprek met haar moeder, waarvan de inhoud onmogelijk kan worden achterhaald, en de al dan niet aanwezigheid van een balpen buiten de examenruimte, wat zich evenmin lijkt te laten verifiëren.

13. Verzoekster vergist zich, zo lijkt, eveneens waar zij stelt dat de beroepsinstantie een “onderzoeksplicht” had om na te gaan of verzoekster het antwoordblad na het verlaten van de examenruimte heeft aangevuld.

Dat zou mogelijk het geval zijn, zo de beroepsinstantie aan verzoekster ten laste zou leggen dát zij het antwoordblad buiten de examenruimte heeft in- of aangevuld. Dit is, zoals gezien, evenwel niet wat haar verweten wordt; wél dat zij haar antwoordblad niet heeft afgegeven vóór het verlaten van de examenruimte om 13.15 uur en pas omstreeks 14.00 uur heeft ingeleverd.

14. Dat feit vermocht de beroepsinstantie als bewezen te beschouwen, zo lijkt. Het wordt door verzoekster overigens niet betwist; zij lijkt het, zoals gezien, in haar verklaringen van 2 en 3 juli 2026 uitdrukkelijk te bevestigen.

Van een omkering van de bewijslast ten nadele van verzoekster, is bijgevolg *prima facie* geen sprake.

15. De Raad van State ziet voorshands niet in dat het vermoeden van deskundigheid enige betekenis heeft in de zaak van verzoekster. Haar verzuchtingen in dat verband lijken dan ook doel te missen.

16. Deze voorlopige vaststellingen volstaan op het eerste gezicht om het middel niet bij te vallen.

Het middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

17. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de formele- en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel “door de substitutie van een niet-onderzochte hypothese voor bewijs en door onderling tegenstrijdige vaststellingen”.

Zij licht toe dat de beroepsinstantie uitdrukkelijk de verklaring van verzoekster over wat de toezichter haar had gezegd over het meenemen van stapel papieren, heeft aanvaard. Daaraan verbindt de beroepsinstantie volgens haar “een gevolg dat op geen enkel bewijs steunt”, namelijk dat het haar “veel aannemelijker [toekomst] dat de toezichter bedoelde dat [zij] dit moest meenemen naar voren naar de tafel van de blokverantwoordelijke”. Op die manier vervangt de beroepsinstantie een aanvaard feit door een eigen veronderstelling, terwijl de enige persoon die daarover uitsluitsel kon bieden – de toezichter – niet is gehoord.

Beoordeling

18. Verzoekster is op het eerste gezicht wel héél erg selectief in haar wijze van citeren uit de bestreden beslissing.

De beroepsinstantie aanvaardt – omdat de betrokken toezichter niet tijdig kon worden gecontacteerd – het relaas van de feiten zoals het door verzoekster is uiteengezet, in de mate dat “het antwoordblad [haar] door de zaaltoezichtster zelf in handen werd gegeven met de instructie dat [zij] dit moest meenemen”. Niets meer, niets minder, zo lijkt.

Vervolgens stelt de beroepsinstantie dat zij die instructie niet begrijpt als een aanzetten om de betrokken documenten “naar de lockerruimte” te nemen, maar dat daaronder veeleer valt te begrijpen dat verzoekster deze

documenten moest “meenemen naar voren naar de tafel van de blokverantwoordelijke, overeenkomstig de instructies voor het afgeven”.

19. De Raad van State ziet daarin vooralsnog geen schending van de door verzoekster aangevoerde beginselen.

Integendeel, verzoekster heeft zelf in haar e-mailbericht van 3 juli 2026 aan de examencommissie verklaard dat zij onder meer “door de grote haast” de instructie van de toezichter “[verkeerd] interpreteerde” en dat zij “dacht dat het antwoordenblad op tafel was achtergebleven en dat [zij] enkel [haar] uitnodiging en werkbundel vasthad”. Een en ander wijst erop, zo lijkt, dat verzoekster zich zéér ervan bewust was welke documenten in de examenruimte moesten blijven, dat zij dacht dat dit ook het geval was én dat zijzelf de instructie verkeerd inschatte. Daarmee geeft zij op het eerste gezicht aan dat de fout niet bij de toezichter, maar wel bij haarzelf moet worden gezocht. Deze verklaring van verzoekster lijkt aan te sluiten bij de voormelde zienswijze van de beroepsinstantie.

20. Het middel mist bijgevolg ernst.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

21. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 30 van het organisatiebesluit, gelezen in samenhang met artikel 159 van de Grondwet.

Verzoekster citeert artikel 42, eerste lid, van het WER en onderkent daarin twee gevallen die als een ‘onregelmatigheid’ worden beschouwd: enerzijds elk gedrag waardoor de deelnemer het vormen van een juist oordeel over zijn kennis, inzicht of vaardigheden volledig of gedeeltelijk onmogelijk maakt of poogt te maken, en anderzijds elk gedrag dat strijdig is met het WER.

Evenwel, zo doet verzoekster gelden, bevat artikel 30, eerste lid, van het organisatiebesluit alleen de eerste, materiële omschrijving van een onregelmatigheid en verleent die bepaling de examencommissie slechts de bevoegdheid om “de procedure om onregelmatigheden en de sancties vast te stellen” te bepalen.

Voor zover de aan verzoekster verweten handelwijze onder de eerste omschrijving van een onregelmatigheid valt, is een “reële” onmogelijkheid om een juist oordeel te vormen, vereist. Verzoekster benadrukt dat zij het vormen van een juist oordeel niet onmogelijk heeft gemaakt en evenmin gepoogd heeft om dat te doen, aangezien zij geen antwoord kon wijzigen en niet heeft gewijzigd. Het blad is controleerbaar.

In zoverre de bestreden beslissing steunt op de tweede omschrijving van een onregelmatigheid, verruimt de beroepsinstantie het begrip buiten de door artikel 30 van het organisatiebesluit getrokken grenzen. Die omschrijving van een onregelmatigheid moet daarom volgens verzoekster op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing worden gelaten.

Beoordeling

22. Hiervóór is – voorlopig, bij de bespreking van het eerste middel – geoordeeld dat de door verzoekster begane onregelmatigheid te kwalificeren is als een “gedrag waardoor de deelnemer het vormen van een juist oordeel over zijn kennis, inzicht of vaardigheden volledig of gedeeltelijk onmogelijk maakt”. Eveneens is aldaar aangenomen dat de beroepscommissie dit feit terecht voor bewezen mocht beschouwen.

Voor zover verzoekster met dit middel opnieuw aanknopingspunt zoekt bij haar argumentatie in het eerste middel, moet ook voor dít middel worden besloten dat het faalt en dus niet ernstig is.

23. De kritiek van verzoekster dat de andere omschrijving van een onregelmatigheid in artikel 42, eerste lid, van het WER, strijdt met artikel 30 van het organisatiebesluit lijkt bijgevolg niet dienstig.

Ook in die mate is het middel niet ernstig.

24. Het middel is in zijn geheel niet ernstig.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

25. Een vierde middel is genomen uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en “de motiveringsplicht bij de sanctiekeuze (art. 45 WER)”.

Zij betoogt wat volgt:

“De beroepsinstantie behandelt de vernietiging van de volledige deelname als een automatisch gevolg van de door haar gestelde ongeldigheid van het antwoordblad, zonder enige geïndividualiseerde afweging van de vraag of niet-sanctioneren aangewezen was.

Zij betreft de verzachtende omstandigheden niet in die afweging: dat het antwoordblad per ongeluk en kortstondig werd meegenomen, dat verzoekster het uit eigen beweging binnen het uur terugbracht, dat er geen enkele aanwijzing van opzet is, en dat het initiële materiële feit uitging van een personeelslid van de organisator.

Daartegenover staat een uiterst zwaar en onherstelbaar gevolg: het verlies van de enige examenkans van het kalenderjaar en van een volledig academiejaar. Een sanctie die het zwaarste gevolg oplegt zonder de wettelijk voorgeschreven gradatie en belangenafweging te verrichten, is kennelijk onevenredig en ontoereikend gemotiveerd.”

Beoordeling

26. De Raad van State mag zich niet als een beroepsorgaan in de plaats van het bestuur stellen voor de beoordeling van de examenresultaten van de

deelnemers aan het toelatingsexamen voor de opleiding tot arts of de geldigheid van de door hen afgelegde examens. Het komt alleen aan de examencommissie – en na haar: de beroepsinstantie – toe om daarover een beslissing te nemen. De beide voormelde organen van actief bestuur beschikken daarbij over een – ruime – discretionaire bevoegdheid om, wat de regelmatigheid van de deelname betreft, te beoordelen of een vastgestelde onregelmatigheid wel of niet moet worden bestraft en, zo ja, welke straf gepast is.

De Raad van State kan verzoekster derhalve niet beschermen tegen strenge beslissingen, alleen tegen onwettige beslissingen. Een strenge beslissing kan door de betrokken deelnemer allicht als onredelijk of onbillijk ervaren worden. Het is ook niet uitgesloten dat een ander bestuur, op zicht van dezelfde gegevens en op grond van de hem toekomende beoordelingsbevoegdheid, evengoed binnen de grenzen van de wettelijkheid tot een ánder oordeel zou komen. Een beoordeling van de beroepsinstantie mag door de Raad van State echter enkel voor onwettig worden gehouden indien blijkt dat die beslissing niet gedragen kan worden, in rechte of in feite, door de er voor ingeroepen motieven of indien het om een beslissing gaat waarvan gewoon niet te begrijpen valt hoe ze zelfs binnen die ruim geachte discretionaire bevoegdheid tot stand is kunnen komen; waarvan met andere woorden niet denkbaar is dat enige zorgvuldig handelend bestuur ze zou kunnen nemen.

27. Verzoekster heeft ook voor de beroepsinstantie aangevoerd dat de voormelde beginselen – door de examencommissie toen – waren geschonden. Daarop heeft de beroepsinstantie als volgt geantwoord:

“De sanctiemotivering beperkt zich niet tot de ene zinsnede ‘Gelet op de ernst van de onregelmatigheid’, maar moet gelezen worden in samenhang met de volledige beslissing. Zoals hierboven gesteld heeft uw gedrag de beoordeling van uw antwoordblad onmogelijk gemaakt en kan hier dus geen rekening mee gehouden worden. Ook daarom moest de deelname vernietigd worden. Ook de vaststelling dat u spontaan uw antwoordblad bent gaan afgeven spreekt dit niet tegen. Met het antwoord op de voorafgaande middelen is afdoende beantwoord dat het vertrekken uit de examenruimte zonder af te geven en dus de nalatigheid om op een adequate

wijze de examendocumenten in te leveren voldoende redelijk en evenredig kan leiden tot de ongeldigheid van het examen.”

28. Daarmee heeft de beroepsinstantie *prima facie* aangegeven waarom de door verzoekster begane onregelmatigheid moest worden bestraft: haar handelwijze heeft ervoor gezorgd dat haar antwoordblad niet kon worden beoordeeld. Dan lijkt het veeleer in de rede te liggen dat een straf wordt opgelegd, dan dat verzoeksters antwoordblad zonder meer in aanmerking wordt genomen, desnoods voor rangschikking.

29. Bovendien moet worden bedacht dat aan verzoekster de lichtste straf is opgelegd, namelijk de “vernietiging van de betrokken deelname aan het toelatingsexamen (en indien van toepassing dus ook de gunstige rangschikking)”.

30. Anders dan verzoekster beweert, zijn de aangevoerde “verzachtende omstandigheden” op het eerste gezicht wél in de beslissing betrokken.

Uitdrukkelijk wordt overwogen dat het feit dat verzoekster “spontaan [haar] antwoordblad [is] gaan afgeven” niet tegensprekt dat het onmogelijk is om de antwoorden van verzoekster nog te beoordelen.

Dat het “initiële materiële feit uitging van een personeelslid van de organisator”, heeft de beroepsinstantie in de bestreden beslissing – zoals gezien bij de bespreking van het tweede middel – *prima facie* terecht weerlegd.

Ook dat er “geen enkele aanwijzing van opzet is”, bleek voor de beroepsinstantie niet relevant: “[e]en onregelmatigheid behoeft niet noodzakelijk een intentioneel element”, zo oordeelde zij.

Dat het antwoordblad “per ongeluk” en “kortstondig” werd meegenomen – het werd “binnen het uur” teruggebracht – werd in de bestreden

beslissing evenmin geacht te volstaan om géén straf op te leggen. Het lijkt immers de onmogelijkheid tot beoordeling van haar antwoordblad onverlet te laten.

31. Het middel is niet ernstig.

VII. Conclusie

32. Bij gebrek aan een ernstig middel moeten de vorderingen worden afgewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vorderingen.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 26 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Jurgen Neuts,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Jurgen Neuts